

Ми називаємо їх Зайчиками, бо так вони називають одна одну. Серйозно. Зайчик.

Наприклад:

«Привіт, Зайчику!»

«Привіт, Зайчику!»

«Чим займалася вчора ввечері, Зайчику?»

«Таж тусила з тобою, Зайчику. Забула, Зайчику?»

«Авжеж. Зайчику, ти тусила зі мною, і я ще в житті так не веселилася».

«Зайчику, я тебе люблю».

«І я люблю тебе, Зайчику».

А потім вони так міцно обіймаються, що мені здається, їхні грудні клітки ось-ось тріснуть. Потайки я навіть сподіваюся на це, коли сиджу чи стою, прихилившись до стіни в протилежному кутку лекційної зали, кімнати відпочинку або аудиторії, і спостерігаю, як четверо дорослих жінок — моїх однокласниць — вуркочучи, душать у привітаннях одна одну. Або у прощаннях. Або «просто тому, що ти така неймовірна, Зайчику». Як люто вони стискають рожево-білі тіла одна одної, утворюючи гаряче мале коло такої ребродробильної любові й розуміння, що мені аж перехоплює подих. А ще кирпаті носи та ніжні персикові щічки. Скроні притискаються до скронь так, що я мимоволі згадую лабіальне тертя бонобо або телепатію гарненьких вбивчих дітей у фільмах жахів. Усі восьмеро очей

міцно замружені, наче ця колективна асфіксія — якесь релігійне блаженство. З усіх чотирьох сьйливих пар вуст зриваються пронизливі звуки страхітливої любові, від яких у мене аж обличчя болить.

«Я люблю тебе, Зайчику».

Весь минулий рік я подумки молилася про вибух від обіймів. Щоб внаслідок палкого стискання розчавлена плоть сочилася з рукавів, комірів і широких подолів суконь-кексиків, як дурнувата глазур. Щоб вони заплуталися в зачісках у стилі «Гри престолів», задушилися у вигадливих косах, які вічно виплітали одна одній на маленьких серцеподібних голівках.

Цього так і не сталося. Жодного разу.

Вони завжди виходять із цих обіймів неушкодженими й нетравмованими попри злість, що лється з моїх пильних очей, мов отрута у лиходія комічної книжки. Усміхаються одна одній. Гойдають сплетеними долонями. Їхня шкіра аж сяє від прихильності й приналежності, немовби вони щойно насоталися вологи з найчистішого гірського струмка.

«Зайчику, я тебе люблю».

Абсолютно несприйнятливі до зневаги своєї одноступниці. Мене. Саманти Гезер Меккі. Яка не є Зайчиком. Яка ніколи не буде Зайчиком.

Я наливаю собі та Аві ще трохи безкоштовного шампанського в дальньому кутку шатра у дворі, де прихилилася до доричної колони, прикрашеної пишним тюлем. Вересень. Ворренський університет. Щорічний привітальний *демітас* кафедри словесності, бо ж цей навчальний заклад аж надто з Ліги Плюща й Нової Англії, щоб називати вечірку вечіркою. Гляньте на густо всіяні тигровими ліліями центральні елементи. Гляньте на по-різдвяному осяяний білий серпанок, що витає повсюди,

мов зграя привидів. Гляньте на олов'яні таці з лососевими рулетиками й кростіні з качиною печінкою, прикрашені крихітними зацукрованими орхідеями. Гляньте на білих людей у чорному вбранні, які обговорюють отримані гранти на переклад з французької віршів поетів, яких ніхто не читає. Гляньте на розкішне шатро, під яким зібралося надміру освічене товариство, чудово обізнане з усіма видами мистецтва, крім ведення розмов. Усміхнено байдуже до того, що опинилося в пащі пекла. Або, як ми з Авою називаємо, Лігві Ктулху. Ктулху — це гігантський страхітливий восьминіг, створений письменником, автором жахів, який збожеволів тут і помер. І знаєте, це має сенс. Бо коли йдеш вулицями поза межами ворренської бульбашки, відчувається, що це місто якесь неправильне. Є щось не зовсім певне в будинках, деревах, світлі. Та якщо заговориш про це, більшість людей просто глипнуть на тебе. Але не Ава. Ава каже: «Господи, так. Місто, будинки, дерева, світло — все тут зіпсуте».

Я стою, розхитуюся, сповнена теплуватого ігристого, печінки й алкоголю невідомого градуса, що його Ава продовжує підливати в мій пластиковий стаканчик зі своєї фляги з написом «Випий мене».

— А що в ній? — запитую.

— Просто пий, — каже вона.

Я спостерігаю з-за скелець позичених сонячних окулярів, як жінки, котрих я маю називати колежанками, воз'єднуються після літніх канікул, проведених нарізно в нових місцях, як-от віддалені тропічні острови, південь Франції чи Гемптонс. Дивлюся, як їхні розпашілі тільця припадають одне до одного в якомусь екстазі. Нігтями кольору природних отрут вони впиваються в передпліччя одна одної з такою силою, що я невпинно переконую себе: то вдавана, безумовно вдавана прихильність.

Сяйливі уста розтуляються, звертаючись до інших спільним прізвиськом.

— Господи, вони це серйозно? — шепоче Ава мені на вухо.

Вона ще не бачила їх зблизька. Не повірила мені, коли я торік уперше розповіла про них. Сказала: «Та не може бути, щоб дорослі жінки так поводитися. Ти вигадуєш, Геро». За літо я теж почала так думати. Тож у певному розумінні було полегшенням бачити їх зараз, нехай лише як доказ того, що я не божевільна.

— Так, — кажу. — Навіть занадто серйозно.

Я дивлюся, як вона розглядає їх крізь сітчасту вуаль. Її очі, схожі на очі Девіда Бові, сповнені жаху та нудьги, уста — бай-дужа червона лінія.

— Може, вже підемо?

— Я ще не можу піти, — кажу, не зводячи з них очей.

Вони нарешті відліпились одна від одної, їхні елегантні сукні навіть не зім'ялися. Сяйливі зачіски лишилися неторканими. Шкіра промениться медичним страхуванням, коли вони всі разом присідають, щоб колективно повуркотіти з вічно стрибучим професорським ши-цу.

— Чому?!

— Я ж казала, що маю справити враження.

Ава дивиться на мене, п'яно сповзаючи по колоні. Я ще ні з ким не віталася. Ні з поетами, які мають власне свіженьке буркотливе пекло. Ні з новоприбулими письменниками, що ніяково сміються біля креветкової вежі. Ні навіть із Бенджаміном, приязним адміністратором, від якого я зазвичай не відходжу на подібних заходах, допомагаючи йому викладати дриготливі тельбухи на шматочки підсушених тостів. Ні з Фоско, яка очолювала нашу майстерню минулої весни, ні з іншими членами шанованої кафедри. «Як минуло літо, Саро?» «А як

просуваються справи з дипломною, Сашо?» Запитання, поставлені з ввічливою байдужістю. Вічне плутання імен. І хай якою буде моя відповідь — найщиріше зізнання в неминучому провалі чи зухвала брехня, від якої мені споменіють щоки, — побачу те саме обізнане кивання, ту саму пересичену усмішку, почую тираду банальностей про те, що Процес невлловимий, а Робота буває непростою володаркою. «Віра, Сашо». «Терпіння, Саро». «Часом доводиться відступити, Серено». «Часом, Стефані, треба схопити бика за роги». А потім полетяться перелік схожих творчих криз/зривів, які їм колись випадало пережити під час резиденцій, що вже не функціонують, десь у віддаленій Греції, Бретані, Естонії. А я тим часом киватиму й втискатиму нігті собі в передпліччя.

І очевидно, що з Левом я теж не говорила. Хоча він, звісно ж, був тут. Десь тут. Трохи раніше я помітила його краєм ока. Ще пелехатіший і татуйованіший, ніж раніше, він наливав собі келих червоного біля відкритого бару. І хоча очей не піднімав, я відчула, що мене він бачив. А потім відчула, що він бачив, що я його бачу, і продовжив наливати. Відтоді я не так бачила його, як відчувала волоссям на потилиці. Коли ми тільки-но прийшли, Ава зауважила, що він десь неподалік, бо ж, поглянь, небо раптово потемніло.

Того вечора з точки зору соціалізації я спромоглася лише на напівусмішку хлопцю, якого Зайчики називали Психом Йоною, моїм соціальним еквівалентом серед поетів, який стояв сам біля чаші з пуншем, блаженно усміхаючись власним гарячковим маренням, розбурханим антидепресантами.

Ава зітхає і підпалює сигарету над однією з численних чайних свічок, якими поцяткували наш стіл. Вона озирається на Зайчиків, що тепер гладять одна одну долоньками по передпліччях. «Я скучила за тобою, Зайчику», — кажуть вони одна одній